

dukcyjnych, składów i magazynów (P).

Zgodnie z §7 pkt 1 rozporządzenia rysunek planu miejscowego powinien zawierać wyrys ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy z oznaczeniem granic obszaru objętego projektem planu miejscowego. Stwierdzam, że na rysunku przedmiotowego planu znajduje się wyrys ze studium, jednak brak na nim oznaczenia granic obszaru objętego planem.

Dodatkowo należy wskazać, że

- w §2 ust. 27 pkt 2 oraz ust. 36 pkt 1 uchwały zastosowano nieostre, niejednoznaczne, mogące wprowadzić rozbieżności interpretacyjne, określenie „podobny charakter”. Określenie to może obejmować: charakter istniejącej zabudowy wraz z jej funkcją i parametrami. Jednocześnie nie można wykluczyć innej, korzystnej dla danego inwestora interpretacji tego zapisu;

- dla położonego w południowej części opracowania terenu oznaczonego symbolem O (teren ogrodów), na rysunku planu, omyłkowo wyznaczono linie rozgraniczające tereny o różnym sposobie użytkowania wykraczające poza granice opracowania planu;

- w treści uchwały omyłkowo - w §2 ust. 58 i 66 - powtórzono ten sam zapis, dotyczący terenów zieleni ochronnej (ZO).

Wątpliwości, w kontekście przepisów rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z

dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 1999 r. Nr 43, poz. 430 ze zm.), budzi przyjęcie linii rozgraniczających drogę KDGP 2 o szerokościach mniejszych niż wynika to z §7 ust. 1 ww. rozporządzenia. Wprawdzie omawiane przepisy są przepisami wykonawczymi do Prawa budowlanego, a więc ich zastosowanie nastąpi dopiero na etapie uzyskania pozwolenia na budowę, jednakże ich całkowite zignorowanie w planie miejscowym może rodzić późniejsze konsekwencje w postaci braku możliwości stwierdzenia zgodności projektowanych inwestycji drogowych z tymże planem. Sytuacja taka wymusić może konieczność realizacji inwestycji w trybie specjalnej ustawy drogowej, co jednak poddaje w wątpliwość celowość przyjmowania ograniczonych, jak w przedmiotowym planie, rozwiązań w zakresie szerokości dróg.

Uwzględniając powyższe niniejsze rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być skarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

3415

ROZSTRZYgniĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO Nr KN. 1-8.0911-33/09

z dnia 8 października 2009 r.

Działając na podstawie przepisu art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

Orzekam nieważność Uchwały Rady Gminy Czerwonak Nr 293/XLI/09 z dnia 16 lipca 2009r w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Czerwonak i Koziegłowy.

UZASADNIENIE

Uchwała Rady Gminy Czerwonak Nr 293/XLI/09 z dnia 16 lipca 2009r w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Czerwonak i Koziegłowy wraz z uzupełnioną dokumentacją planistyczną, została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 18 września 2009 r.

Powyższą Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990r o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r, Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r Nr 80, poz. 717

ze zm.) w związku z uchwałą Nr 121/XVII/2003 Rady Gminy Czerwonak z dnia 20 listopada 2003 r w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Czerwonak i Koziegłowy

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały - organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm. zwana dalej ustawą) rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, której integralną częścią jest załącznik graficzny, określający granice obszaru objętego planem. Następnie dla obszaru wyznaczonego przez radę na załączniku wójt sporządza projekt planu miejscowego. Ponadto granice te muszą zostać określone na tyle precyzyjnie, aby możliwe było dokładne określenie terenu, który zostanie objęty projektem danego planu. Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 13 września 2005 r. (II OSK

64/05) przedmiotem uchwały o przystąpieniu jest właśnie precyzyjne określenie granic obszaru objętego projektem planu. Jednocześnie określenie granic obszaru objętego projektem planu należy do wyłącznych uprawnień rady gminy i tylko ona jest władna do zmiany granic opracowania projektu planu (wyłącznie w drodze zmiany uchwały o przystąpieniu).

Porównanie granic obszaru objętego uchwałą Rady Gminy Czerwonak nr 121/XVII/2003 z dnia 20 listopada 2003 r w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Czerwonak i Koziegłowy z granicami obszaru objętego uchwałą w sprawie planu wskazuje różnice pomiędzy tymi granicami (niezgodności w części północno - zachodniej opracowania powyżej terenów ZZ i 1 P, w części wschodniej pomiędzy terenami 75 MN - 9ZL oraz w części południowo - wschodniej pomiędzy terenami 11ZL-11P).

Opracowanie przez organ wykonawczy projektu planu w innych granicach niż określonych uchwałą o przystąpieniu, stanowi naruszenie właściwości organów w zakresie sporządzania planu miejscowego i wiąże się z konsekwencjami określonymi w art. 28 ust. 1 ustawy.

Zgodnie z art. 17 pkt 12 ustawy wójt gminy rozpatruje uwagi dotyczące projektu planu, a wykonanie tej czynności przedstawia w wykazie, stanowiącym element dokumentacji prac planistycznych. Wójt Gminy Czerwonak dopełnił ww. czynności w dniu 5 stycznia 2009 r. Jedną z uwag wniesionych do projektu przez Irenę Paszko wieź zawierała postulat przeznaczenia większej części działki nr 8, ark. 15 w obrębie Czerwonak pod zabudowę - przedłużenie terenu przeznaczonego pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną do planowanej drogi zbiorczej. Zgodnie z wykazem uwag wniesionych do planu wójt uwagę tę

uwzględnił, w związku z czym (zgodnie z art. 17 pkt 14 ustawy) nie zachodziła konieczność przedstawienia jej radzie gminy do rozstrzygnięcia.

W uchwalonym w dniu 16 lipca 2009 r. planie omawiana część działki nr 8 pozostała przeznaczona pod tereny sportu i rekreacji niezgodnie z wcześniejszym rozstrzygnięciem wójta uwzględniającym ww. uwagę. Jednocześnie w załączniku nr 2 do uchwały - Rozstrzygnięciu Rady Gminy Czerwonak o sposobie rozpatrzenia uwag - brak odniesienia się Rady do tej części uwagi Ireny Paszkowicz.

Wykazana powyżej sprzeczność pomiędzy ustaleniami zawartymi w wykazie uwag a treścią uchwalonego planu, skutkująca brakiem rozstrzygnięcia omawianej uwagi przez radę gminy powoduje naruszenie art. 17 pkt 14 ustawy, zgodnie z którym wójt przedstawia radzie projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag oraz art. 20 ust. 1 ustawy, na podstawie którego rada gminy rozstrzyga o sposobie rozpatrzenia uwag.

Przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony został z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy w zakresie ustalenia

przeznaczenia terenów:

- w §3 pkt 2 uchwały, na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z dopuszczeniem działalności handlowo - usługowej, oznaczonych na rysunku planu symbolem MN/U dopuszczono lokalizację obiektów produkcyjnych

- w §3 pkt 3 uchwały, na terenach zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, oznaczonych na rysunku planu symbolem MW, dopuszczono lokalizację budynków mieszkalnych jednorodzinnych.

- w §3 pkt 5 uchwały, na terenach obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, oznaczonych na rysunku planu symbolem P, dopuszczono lokalizację obiektów usługowych, handlowych, budynków zamieszkania zbiorowego, budynków użyteczności publicznej

- w §3 pkt 6 uchwały, na terenie oczyszczalni ścieków, oznaczonym na rysunku planu symbolem NO, dopuszczono lokalizację obiektów biurowych, składów, magazynów, obiektów produkcyjnych

- w §3 pkt 9 uchwały, na terenach zieleni, oznaczonych na rysunku planu symbolem Z, dopuszczono lokalizację łąk, upraw polowych, sadów.

W wyżej wymienionych przypadkach zapisy uchwały nie precyzują, które z różnych rodzajów przeznaczeń dopuszczonych na poszczególnych terenach winno być dominujące, co stwarza możliwość zupełnie dowolnej interpretacji tych zapisów przez potencjalnych inwestorów. Ponadto, w §3 pkt 6 uchwały, na skutek ogólnikowych zapisów, nie precyzujących, iż dopuszczenie lokalizacji obiektów biurowych wynikać może np. z ich funkcji służebnej wobec całego kompleksu oczyszczalni ścieków, umożliwia się de facto lokalizację jakichkolwiek obiektów tego rodzaju.

Akt prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzeni, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność w ich odbiorze przez wszystkich adresatów jego zapisów, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji tych zapisów.

Plan miejscowy określać ma obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji - np. zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i wielorodzinnej - poza jawną sprzecznością z zapisami ustawy, a w szczególności z przyjmowaniem ładu przestrzennego za podstawę działań planistycznych (art. 1 ust. 1 ustawy) - prowadzi do licznych konfliktów przestrzennych związanych z różnym sposobem i intensywnością użytkowania takich terenów.

Zgodnie z §9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r.,

Nr 164, poz. 1587, zwanym dalej rozporządzeniem) „w zależności od specyfiki i zakresu ustaleń dotyczących przeznaczenia terenów oraz granic i linii regulacyjnych, dopuszcza się stosowanie na projekcie rysunku planu miejscowego uzupełniających i mieszanych oznaczeń barwnych i jednobarwnych oraz literowych i cyfrowych”. W związku z powyższym „przeznaczenie terenu może wynikać z określonej specyfiki danych terenów zaś niejednokrotnie, z braku ustawowego zakazu, nie można wykluczyć ustalenia mieszanego przeznaczenia” (wyrok NSA z 13 grudnia 2006 r. Nr II OSK 1278/06). Dopuszczalne jest zatem rozszerzenie podstawowych barwnych oznaczeń graficznych i literowych dotyczących przeznaczenia terenów, zawartych w załączniku Nr 1 do rozporządzenia, a nawet ich połączenie w granicach jednego terenu, jednak tylko i wyłącznie w przypadku gdy z przepisów planu można jednoznacznie odczytać przeznaczenie terenu, a określone na danym terenie funkcje nie stanowią funkcji rozłącznych czy sprzecznych. W ww. przypadkach potencjalny inwestor, na podstawie ustaleń planu, nie jest w stanie określić przyszłego zagospodarowania danego terenu.

Na rysunku planu przedstawiono, określone liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu, tereny oznaczone symbolem WS. Brak natomiast jakichkolwiek ustaleń dotyczących przeznaczenia tego terenu w tekście planu. Sytuacja taka powoduje, że przedmiotowy plan nie spełnia wymogów wynikających z §8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587, zwanego dalej rozporządzeniem), zgodnie z którym na rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w §4 pkt 6 rozporządzenia, na mocy którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W przedmiotowym planie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy naruszono w następujący sposób:

- brak określenia ww. parametrów dla terenu oznaczonego symbolem ZC, dla którego dopuszcza się budowę obiektów kubaturowych, takich jak dom grobowy, kaplica czy kostnica,

- brak określenia ww. parametrów dla terenów oznaczonych symbolem KP, dla których dopuszcza się budowę budynków garażowych,

- brak określenia linii zabudowy dla terenów oznaczonych symbolem ZP, dla których dopuszcza się budowę budynków.

W §3 pkt 20 uchwały określono uwarunkowania dotyczące lokalizacji inwestycji na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem TK. Zważywszy na fakt, iż są to tereny zamknięte w rozumieniu obowiązującej ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, stwierdzić należy naruszenie art. 4 ust. 3 ustawy, zgodnie z którym w odniesieniu do terenów zamkniętych w planie miejscowym ustala się tylko granice tych terenów oraz granice ich stref ochronnych.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo m. in. zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji. Według §4 pkt 9 lit. c rozporządzenia ustalenia te powinny zawierać wskaźniki w zakresie komunikacji i infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkańców lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W planie nie określono wskaźników w zakresie wymaganej ilości miejsc parkingowych dla obiektów produkcyjnych, składów i magazynów na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem P, przez co naruszono ww. przepis art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy.

W zastosowanych oznaczeniach opisowych i graficznych zawartych na rysunku planu, brak jest konsekwencji lub występują niejednoznaczności w następującym zakresie:

- brak w wyjaśnieniach w legendzie obszarów oznaczonych kolorem niebieskim, występujących na terenach 1US i 3US,

- teren oznaczony w legendzie symbolem RTK występuje na rysunku także jako TKR,

- granice uchwalenia planu w części zachodniej opracowania zaznaczono jako wycofane w stosunku do granic terenu ZZ, którego nie objęto liniami rozgraniczającymi, podczas gdy w pozostałej części opracowania granice uchwalenia przylegają bezpośrednio do linii rozgraniczających tereny o różnym sposobie użytkowania,

- barwne oznaczenie terenu 9ZL wykracza w części poza granice uchwalenia planu.

Wątpliwości, w kontekście przepisów rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 1999 r. Nr 43, poz. 430 ze zm.), budzi przyjęcie linii rozgraniczających drogę KD-G oraz część dróg KD-Z i KD-D o szerokościach mniejszych niż wynika to z §7 ust. 1 ww. rozporządzenia. Wprowadzie omawiane przepisy są przepisami wykonawczymi do Prawa budowlanego, a więc ich zastosowanie nastąpi dopiero na etapie

uzyskania pozwolenia na budowę, jednakże ich całkowite zignorowanie w planie miejscowym może rodzić późniejsze konsekwencje w postaci „braku możliwości stwierdzenia zgodności projektowanych „inwestycji drogowych z tymże planem. Sytuacja taka wymusić może konieczność realizacji inwestycji w trybie specjalnej ustawy drogowej, co jednak poddaje w wątpliwość celowość przyjmowania ograniczonych, jak w przedmiotowym planie, rozwiązań w zakresie szerokości dróg.

Wskazać należy również na poziomy biały pas przebiegający przez całą szerokość rysunku planu, wynikający prawdopodobnie z błędu, popełnionego na etapie obróbki technicznej rysunku.

Uwzględniając powyższe mniejsze rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być skarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

3416

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO Nr KN.Ko – 2.0911 - 26/09

z dnia 15 października 2009 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

Orzekam nieważność §1 ust. 1 załącznika nr 1 do uchwały Nr XXVI/166/2009 Rady Gminy Skulsk z dnia 11 września 2009 roku w sprawie uchwalenia regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów zamieszkałych na terenie Gminy Skulsk w części uzależniającej przyznanie wymienionej pomocy od zameldowania ucznia na pobyt stały na terenie Gminy Skulsk - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

Uchwała Rady Gminy Skulsk Nr XXVI/166/2009 z dnia 11 września 2009 roku została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 18 września 2009 r.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Przedłożoną do oceny uchwałą Rada Gminy Skulsk uchwaliła regulamin udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów zamieszkałych na terenie Gminy Skulsk, w którym w §1 ust. 1 wprowadziła zapis, iż „uczniowi zameldowanemu na pobyt stały lub zamieszkałemu na terenie Gminy Skulsk z zamiarem stałego pobytu, którego potwierdzeniem może być zameldowanie na pobyt stały przysługuje prawo do pomocy materialnej ze środków

przeznaczonych na ten cel w budżecie Gminy Skulsk, a pochodzących z dotacji celowej z budżetu państwa”.

Powyższy zapis w części, w jakiej uzależnia istnienie uprawnienia ucznia do otrzymania pomocy materialnej od zameldowania na pobyt stały na terenie Gminy Skulsk jest sprzeczny z treścią art. 90 f ustawy o systemie oświaty oraz art. 32 Konstytucji RP.

Zgodnie z brzmieniem artykułu 90 f ustawy o systemie oświaty „Rada gminy uchwała regulamin udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów zamieszkałych na terenie gminy, kierując się celami pomocy materialnej o charakterze socjalnym (...)”.

Organ nadzoru zwraca uwagę na treść przepisu art. 1 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowiącego, że wspólnotę gminną tworzą mieszkańcy gminy. Zatem wszelkie prawa przysługują mieszkańcom tej jednostki, a nie osobom zameldowanym na stałe na jej terenie, przy czym miejsce zamieszkania należy określić w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego. Na gruncie art. 25 Kodeksu cywilnego o miejscu zamieszkania nie decyduje miejscowość, w której osoba jest zameldowana, ale miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. „O miejscu zamieszkania rozstrzyga zawsze całokształt okoliczności wskazujących na zejście się stanu faktycznego przebywania z zamiarem takiego przebywania” – W. Popiołek, glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1993 r., sygn. akt III CZP 76/93, Przegląd Sądowy 1995/3/83. Zatem o stałości pobytu osoby fizycznej na danym terytorium decyduje zawsze faktyczne przebywanie, które ma cechy założenia tam ośrodka swoich osobistych i majątkowych interesów.

W ocenie organu nadzoru uzależnienie przyznania prawa do otrzymania pomocy materialnej od zamel-